

- 5) Havde medlemsstaterne i henhold til artikel 9 i direktiv 2002/21/EF («rammedirektivet»), artikel 5, stk. 2, andet afsnit, og artikel 7, stk. 3, i direktiv 2002/20/EF («tilladelsesdirektivet») samt artikel 4 i direktiv 2002/77/EF⁽³⁾ en pligt til i det mindste fra den 25. juli 2003 (jf. tilladelsesdirektivets artikel 17) at skride ind over for en situation, som den her foreliggende, hvor frekvenserne til brug for drift af radio-/tv-spredningsvirksomhed som den, der udføres (drift af anlæg, uden koncession eller tilladelse, der er bevilget efter en sammenligning af ansøgerne), rent faktisk er fuldt udnyttet, og som således indebærer, at denne virksomhed udføres uden nogen form for korrekt planlægning af udnyttelsen af æteren og uden, at der tilstræbes en øget mangfoldighed, hvilket desuden er i strid med de koncessioner, som medlemsstaten har tildelt efter en udbudskonkurrence?
- 6) Kunne og kan den undtagelse, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, andet afsnit, i direktiv 2002/20/EF («tilladelsesdirektivet») og artikel 4 i direktiv 2002/77/EF, kun påberåbes af medlemsstaten med henvisning til hensynet til en alsidig nyhedsformidling og for at sikre formålet om kulturel og sproglig mangfoldighed, og ikke med henvisning til og til fordel for de virksomheder, der driver net, som overskrider de grænser i antitrust-bestemmelserne, der allerede er fastsat i den nationale lovgivning?
- 7) Skal medlemsstaten for at kunne gøre brug af undtagelsen i artikel 5 i direktiv 2002/20/EF oplyse hvilket formål, der faktisk forfølges med den nationale undtagelsesbestemmelse?
- 8) Kan denne undtagelse udover det tilfælde, der vedrører koncessionshaveren for public service-TV (RAI i Italien) også finde anvendelse til fordel for private operatører, som ikke har vundet en udbudskonkurrence og på bekostning af virksomheder, der derimod i overensstemmelse med reglerne er blevet tildelt en koncession efter afholdelse af en udbudskonkurrence?
- 9) Skal de bestemmelser, der følger af fællesskabsretten i traktaten og afledt ret, der har til formål tillige at sikre en effektiv konkurrence (workable competition) bl.a. på området for radio-/tv-spredning, anses for at medføre en pligt for den nationale lovgiver til at afholde sig fra at forlænge den gamle analoge overgangsordning i forbindelse med overgangen til det digitale jordbaserede system, fordi det kun i tilfælde af analog afvikling (med den dertil knyttede overgang til digital radio-/tv-spredning) ville have været muligt at allokere frigivne frekvenser til forskellig brug, mens der i tilfælde af en simpel indledning af processen med henblik på overgang til et digitalt jordbaseret system, opstår en risiko for at forværre manglen på disponible frekvenser, hvilket skyldes, at den analoge og digitale radio-/tv-spredning foregår parallelt (simulcast)?
- 10) Sikres det hensyn til en alsidig nyhedsformidling og en effektiv konkurrence på området for radio-/tv-spredning, som er garanteret i fællesskabsretten, ved en national ordning, der — som den, der er fastsat i lov nr. 112/2004 — fastsætter en ny grænse på 20 % af ressourcerne i

forbindelse med et nyt og meget omfattende kriterium (det såkaldte SIC, der er fastsat i artikel 2, litra g), og artikel 15, stk. 1, i lov nr. 112/2004), og som også omfatter virksomhed, der ikke er relevant for alsidig nyhedsformidling, når »det relevante marked« i antitrust-bestemmelser normalt defineres ud fra en sondring mellem forskellige markeder på området for radio-/tv-spredning, idet der endog sondres mellem betalings-tv og ikke betalings-tv, der udsendes over æteren (jf. eksempelvis Kommissionens beslutning COMP/JV.37, BSKYB/KirchPayTV, forordning (EØF) nr. 4064/89, Merger Procedure 21/03/2000 og COMP/M.2876-NEWSCORP/TELEPIU', forordning (EØF) nr. 4064/89, Merger Procedure 2/4/2003)?

⁽¹⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 21.

⁽²⁾ EFT L 108 af 24.4.2002, s. 33.

⁽³⁾ EFT L 249 af 17.9.2002, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 13. oktober 2005 af Cour d'appel de Bruxelles i sagen De Landtsheer Emmanuel SA mod Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, forkortet CIVC og Veuve Clicquot Ponsardin SA

(Sag C-381/05)

(2006/C 10/20)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 13. oktober 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 19. oktober 2005, har Cour d'appel de Bruxelles i sagen De Landtsheer Emmanuel SA mod Comité Interprofessionnel du Vin de Champagne, forkortet CIVC og Veuve Clicquot Ponsardin SA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Dækker definitionen af sammenlignende reklame de reklamer, hvori annoncøren udelukkende henviser til en varetype, således at det i givet fald kan antages, at en sådan reklame henviser til alle virksomheder, der udbyder denne varetype, og at enhver af disse virksomheder kan påstå at være blevet identificeret?
- 2) Med henblik på at afgøre, om der er et konkurrenceforhold mellem annoncøren og den virksomhed, der er henvist til i direktivets artikel 2a's forstand:
  - a. Skal det da antages, navnlig på grundlag af artikel 2a, sammenholdt med artikel 3a, litra b), at en konkurrent i denne bestemmelses forstand er enhver virksomhed, som reklamen gør det muligt at identificere, uanset de varer eller tjenesteydelser, virksomheden udbyder?

- b. Hvis ovenstående spørgsmål besvares benægtende, og andre betingelser skal være opfyldt, for at der er et konkurrenceforhold, skal der da tages hensyn til markedets aktuelle tilstand og de forbrugsvaner, der findes i Fællesskabet, eller skal der ligeledes tages hensyn til mulighederne for, at disse vaner udvikler sig?
- c. Skal undersøgelsen begrænses til den del af Fællesskabets område, hvor reklamerne spredes?
- d. Skal konkurrenceforholdet bedømmes under hensyn til de varetyper, der er genstand for sammenligningen, og til den måde, hvorpå disse varetyper generelt opfattes, eller skal der ved vurderingen af substitutionsgraden ligeledes tages hensyn til de særlige kendetegn ved den vare, som annoncøren ønsker at markedsføre i den omtvistede reklame, og til det billede, han ønsker at give heraf?
- e. Er de kriterier, der gør det muligt at fastslå, om der er et konkurrenceforhold i artikel 2, nr. 2a's forstand, identiske med de kriterier, der gør det muligt at efterprøve, om sammenligningen opfylder betingelsen i artikel 3a, litra b)?
- 3) Følger det af artikel 2, nr. 2a, i direktiv 84/450⁽¹⁾, sammenholdt med direktivets artikel 3a,
- a. at enhver sammenlignende reklame, der gør det muligt at identificere en varetype, er ulovlig, når angivelsen ikke gør det muligt at identificere en konkurrent eller de varer, han udbyder?
- b. at lovligheden af sammenligningen kun skal undersøges i lyset af andre nationale bestemmelser end dem, der gennemfører direktivets bestemmelser om sammenlignende reklame, hvilket kan føre til en dårligere beskyttelse af forbrugeren eller af virksomheder, der udbyder varetypen, set i forhold til den af annoncøren udbudte vare?
- 4) For det tilfælde, at det skal konkluderes, at der er tale om sammenlignende reklame i artikel 2, nr. 2a's forstand, skal det da udledes af direktivets artikel 3a, stk. 1, litra f), at enhver sammenligning, der for så vidt angår varer, der ikke har en oprindelsesbetegnelse, henviser til varer, der har en oprindelsesbetegnelse, er ulovlig?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 84/450/EØF af 10.9.1984 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om vildledende reklame (EFT L 250, s. 17), som ændret ved Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 97/55/EF af 6.10.1997 (EFT L 290, s. 18).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. oktober 2005 af Cour de cassation de Belgique i sagen Raffaele Talotta mod État belge

(Sag C-383/05)

(2006/C 10/21)

(Processprog: fransk)

Ved dom afsagt den 7. oktober 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. oktober 2005, har Cour de cassation de Belgique i sagen Raffaele Talotta mod État belge forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Skal EF-traktatens artikel 43 — tidligere artikel 52 — fortolkes således, at den er til hinder for en bestemmelse i national lovgivning, der, som artikel 182 i kongelig anordning af 27. august 1993 til gennemførelse af artikel 342, stk. 2, i code des impôts sur les revenus 1992, fastsætter et minimumsbeskatningsgrundlag, som kun gælder for ikke-hjemmehørende personer?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 28. september 2005 af Oberster Gerichtshof i sagen Color Drack GmbH mod Lexx International Vertriebs GmbH

(Sag C-386/05)

(2006/C 10/22)

(Processprog: tysk)

Ved kendelse afsagt den 28. september 2005, indgået til Domstolens Justitskontor den 24. oktober 2005, har Oberster Gerichtshof i sagen Color Drack GmbH mod Lexx International Vertriebs GmbH forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål: